

دعای ۶- تسبیح و شکر خداوند ﷻ

حضرت علی بن الحسین علیه السلام، هرگاه آیه «وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا» را می‌خواند؛ می‌گفت:

سُبْحَانَ مَنْ لَمْ يَجْعَلْ فِي أَحَدٍ مِنْ مَعْرِفَةِ نِعْمِهِ إِلَّا
الْمَعْرِفَةَ بِالتَّقْصِيرِ عَنْ مَعْرِفَتِهَا، كَمَا لَمْ يَجْعَلْ
فِي أَحَدٍ مِنْ مَعْرِفَةِ إِدْرَاكِهِ أَكْثَرَ مِنَ الْعِلْمِ بِأَنَّهُ
لَا يُدْرِكُهُ، فَشَكَرَ عَزَّوَجَلَّ مَعْرِفَةَ الْعَارِفِينَ بِالتَّقْصِيرِ
عَنْ مَعْرِفَتِهِ، وَجَعَلَ مَعْرِفَتَهُمُ بِالتَّقْصِيرِ شُكْرًا، كَمَا
جَعَلَ عِلْمَ الْعَالِمِينَ أَنَّهُمْ لَا يُدْرِكُونَهُ إِيمَانًا، عِلْمًا
مِنْهُ أَنَّهُ قَدَّرَ وَسَّعَ الْعِبَادِ، فَلَا يُجَاوِزُونَ ذَلِكَ.

پاک است آنکه قرار نداد در کسی از شناخت نعمت‌هایش مگر آشنایی به تقصیر از شناخت آنها، همانگونه که قرار نداد در کسی از شناخت ادراکش بیش از آگاهی بر اینکه او را در نمی‌یابد، پس سپاس گفت خدای عزوجل معرفت آنان را که آگاهند به کوتاهی خویش از معرفت او، و شناخت آنان را به تقصیر خود به عنوان، سپاسگزاری قرار داد، همچنان که علم دانشمندان را به اینکه او را درک نمی‌کنند، ایمان به حساب آورد، به علمی از او که وی توانایی بندگانش را محدود فرموده و آنان از آن حد نمی‌گذرند.

و نیز، حضرت علی بن الحسین علیه السلام در تسبیح خود می گفت:

سُبْحَانَ مَنْ جَعَلَ الْإِعْتِرَافَ بِالنِّعْمَةِ لَهُ حَمْدًا.

پاک است آنکه اعتراف کردن به اینکه نعمت از اوست را ستایش خود قرارداد.

سُبْحَانَ مَنْ جَعَلَ الْإِعْتِرَافَ بِالْعَجْزِ عَنِ الشُّكْرِ شُكْرًا.

پاک است آنکه اعتراف به ناتوانی در سپاسگزاری را، سپاسگزاری به حساب آورد.